

Delegeretmødernes Resolution indeholdt imidlertid, foruden Udtrykket for Mødernes egen Opfattelse, tillige følgende Henvendelse til Fællesrepræsentationens Bestyrelse:

»Da Tiden til Sagens Overvejelse har været saa kort, opfordres Bestyrelsen derhos til at give Foreningerne yderligere Lejlighed til at udtale sig, inden den gør sin Indstilling«.

Denne meget forstaaelige Henvendelse har Bestyrelsen taget til Følge; i et Cirkulære af 12. August har den forelagt samtlige Foreninger under Fællesrepræsentationen hele Sagen, derunder særlig Indenrigsministeriets Skrivelse, til Overvejelse og udbedt sig deres Udtalelser derom inden 26. August. Og 104 Foreninger have inden den givne Frist efterkommet Henvendelsen og til Fællesrepræsentationens Bestyrelse indsendt mere eller mindre fyldige Udtalelser.

Blandt disse Foreninger er der 3, som *ikke* kunne tiltræde Delegeretmødernes Resolution; de øvrige 101 Foreninger *tiltræde* derimod Resolutionen. Men saa stor en Modsætning, som det paa Forhaand kunde se ud til, er der ikke mellem de 3 og de 101. Thi naar de 3, som Grund til at tage Afstand fra Resolutionen, sige, at de *ikke* indse, at Nyttens af den foreslaaede Arbejdsanvisningsinstitution staar i Forhold til Udgifterne derved, maaske bortset fra enkelte store Byer, have de ganske øjensynlig det for Øje, som ogsaa skulde være en Arbejdsanvisnings *egentlige Formaal: at afskaffe Arbejdsløsheden*, og om Arbejdsanvisningens Evner *hertil* er det, de tvivler. Men i saa Henseende ere de 101 øvrige Foreninger næppe i synderlig mindre Grad Pessimister; et ikke ringe Antal af dem, særlig Foreninger fra smaa Købstæder og Landdistrikter, siger dette rent ud, idet de — alt idet de give Resolutionen deres Tilslutning — tilføje, at et Arbejdsanvisningskontor vil have liden eller slet ingen Betydning for *deres* Egn eller *deres* By; og Diskussionen paa Delegeretmødet viser noksom, at Landets Haandværkere og Industridrivende *i det hele taget* ikke bygge store Forventninger paa en Arbejdsanvisnings Evne til at løse denne sin Hovedopgave, i alt Fald for det *faglige* Arbejdes Vedkommende. Den almindelige Opfattelse falder her sikkert sammen med det, Fællesrepræsentationen udtalte i sin Svarskrivelse af 9. Februar 1909 til Indenrigsministeriet med Hensyn til en Arbejdsanvisnings Betydning.

»Store Resultater kan der efter Fællesrepræsentationens Opfattelse ikke ventes gennem Arbejdsanvisningskontorer, navnlig paa ingen Maade Arbejdsløshedens Afskaffelse, men maaske nok et nyttigt, om end beskedent Arbejde til dens Begrænsning. Selve Arbejdsløshedens Onde maa aabenbart angribes ad helt andre Veje, nemlig *ved at skaffe Arbejdet*.

Paa denne Opfattelse staar da ogsaa Fællesrepræsentationen fremdeles; den maatte derfor, hvis Talen for Tiden var om at oprette en Arbejdsanvisning for *Arbejdsløshedens egen Skyld*, ogsaa selv betone, at det i Indenrigsministeriets Skrivelse af 14. Juni skitserede Apparat vilde være altfor stort og kostbart i Forhold til den meget begrænsede Nytte, det kunde ventes at ville gøre.

Men allerede for dette Formaalets Skyld maatte Fællesrepræsentationen da tilføje, at *Staten, ikke Kommunen*, maatte gennemføre Arbejdsanvisningen. Thi Hovedsagen ved en Arbejdsanvisning er, at den er *upartisk*; i sin før citerede Skrivelse af 9. Februar 1909 fremhævede Fællesrepræsentationen dette og udtalte:

»Kom Arbejdsanvisningskontorerne i Fagforeningernes (Socialdemokratiets) Hænder, vilde de, som Erfaringen har vist her og andre Steder, mindre blive benyttede til at modvirke Arbejdsløshed end til at gennemtrøse de socialistiske »tarifmæssige« Lønkrav, som jo meget ofte er Arbejdsløshedens Aarsager; Kontorerne vilde da uden Tvivl væsentlig beskæftige sig med at vaage over, at ingen arbejdsløs modtog Beskæftigelse til lavere Løn end Tariffens«.

Men gennem Tidens Udvikling er Arbejdsanvisningen kommen i alt Fald væsentlig paa Fagforeningernes Hænder og benyttes af disse netop paa den Maade, som ovenstaaende Udtalelser angav. Herfor skulde der gerne sættes Skranker, men til slikt egne Kommunerne sig aldeles ikke. Tværtimod, som flere Foreninger i deres Svar til Fællesrepræsentationen med Rette fremhæver: hvis Kommunalbestyrelserne skulle udnævne Arbejdsanvisningskontorerne Bestyrelsesmedlemmer, vil Socialdemokratiet i de Kommuner, det behersker, vide at finde socialdemokratiske Arbejdsgivere at sætte ind i Bestyrelserne, saa disse helt ville blive Organer for dets Ideer. Som Middel herimod holde da nogle Foreninger paa, at Valget af Arbejds-